

tere, a rendezvény fővédnöke Szelekovszky István nem pusztán „reprezentál”, de végignézi az összes előadást! Már közvetlen, gyerek-felnőtt nézőt egyaránt megérintő nyitó szavaiból is kicsengett, hogy valóban fontos neki az ügy, amely valójában nem is egyetlen ügy, mert a város, a gyerekek, a kultúra, az összefogás, az önzetlen közös tevékenység ügye. A városé, amelyet az annyit emlegetett vállalkozó kedv, a szakértelemmel párosuló újatmerés segít ki az általános válságból: mert a bio-báránny nem érinti az embargó s a biokultúrának van piaca, a biogazdálkodásnak pedig van tudora s apostola — maga a farmgazda-polgármester, akinek szavára s példájára összefog egy város; aki gazdakört szervez, a Népfőiskolán biogazdálkodási kurzust indít, ő az egyik fő közreműködő; közvetlen köze van a kultúrához is: a polgármesteri hivatalban faragott faszobrai vonják magukra a belépő figyelmét, s arra is talál időt, hogy ebbéli tudományát a helyi kézműves szakkörben, alkotó táborban kamatoztassa. (Azt a szót, hogy „párt” Kunhegyesen egyszer sem hallottuk — igaz, magunk sem ejtettük ki. Nem illett a légkörhöz.) A városé, amelynek már hagyományai vannak — elsősorban a sportban: rendezett már foci-világkupát 150 csapat részvételével, van saját „Dózsa iskolája”, „Foci BT”-je, általános iskolás gyerekeknek focikollégiuma; van több éves múltra visszatekintő játéktársasága, a Konok Kunok Hagyományörző Baráti Egyesülete, mely immár másodszor szervez nemzetközi játéktalálkozót francia, belga, osztrák, amerikai és más játékgyűjtők és -készítők részvételével. A városé, melynek nem profitorientált művelődési központja táplálja a város kulturális életét, élén minden városi kezdeményezés lelkes társrendezőjével, Szekrényes István igazgatóval: az MK támogatja a helyi népi zenekart, népi táncscoprotot, több népi iparművészeti szakkört működtet (kosárfonó mestereik munkáiból a fesztivál vendégei is vásárolhattak). Ez a fesztivál volt a művelődési központ első önálló, nagyszabású kulturális rendezvénye. Mintegy 200 szállóvendég elhelyezését-étkeztetését s egy fesztivál zökkenőmentes lebonyolítását kellett megoldania. Az eredmény a kunhegyesi közélet szellemét s a közreműködők fáradhatatlanságát dicséri. Mert a rendezvényt ugyan elsősorban a Magyar Drámapedagógiai Társaság finanszírozta nagyon későn, nagyon gyéren csurrano-cseppenő pályázati pénzeiből, de: az egyik szálláshelyet kunhegyes önkormányzata ingyen bocsátotta a fesztivál rendelkezésére, az iskolai kollégiumok és a helyi gyermekélelmzés rendkívül kedvezményes áratat szá-

mítottak fel szolgáltatásaiért. De van tovább is! A legnagyobb örömet s dicsőséget jelentő továbbjutást felsorolhatatlanul sok kunhegyesi lokálpatrióta toldotta meg egy-egy díjjal, jutalomtárggyal: egy órásmester magakészítette ezüst ékszerekkel, a cukrász tortával, egy óvónő magaalkotta bábokkal, a helyi szakiskola igazgatónője az igen nagy sikert aratott helyi „Kuncogó” színjátszócsoprot jelképévé vált lila plüssmajmocskákkal, a polgármester ajándékosárral, a FIDESZ s még egy helyi szervezet fényképezőgéppel, a művelődési központ berekfürdők vázákkal... — bocsásson meg, akit kihagytam a felsorolásból: az olvasó ennyiből is látja, mit nyújthat együtt az ötletesség és az önzetlenség, a kunhegyesiek meg ugyanis tudják, ki s mit adott az ünnep fényéhez. Mert ez az alig másfél napos rendezvény fényes ünnep volt. Igazi gyerekünnep. Öt-hétéves kunhegyesi apróságok verses ritmusjátéka adta meg alaphangulatát: a derűt, a mosolyt, mely a másfél nap során végig az arcokon maradt. A gyerekek — ahogy Fodor Tamás színművész, a zsűri elnöke zárszavában hangsúlyozta — nem egyszerűen „aranyosak” voltak: közös erőfeszítések, sokéves művészi tevékenység eredményét, színvonalas kultúrát varázsoltak elének a színpadra. Szokatlanul egyenletes, magas színvonalú fesztivál volt, igazi gyerekprodukciókkal: sok mesével, zenével, színnel, mozgással. Telt házzal, a harsány tetszésnyilvánítással nem takarékoskodó, egymásnak is szurkoló nézőkkel és figyelmes, őszinte, az elismerő szót bőkezűen, a bírálatot fukarabban — s mindig érdemi elemzéssel alátámasztva — mérő zsűrivel. Az esti nagy közös játék-énekülés közben barátságok szövődtek, címek cseréltek gazdát, s ha e kapcsolatok nem lesznek is hosszú életűek, egy-egy következő találkozón ezek a gyerekek már meg fogják ismerni egymást, s ilyen emlékekkel a hátuk mögött talán nem fognak majd úgy acsarkodni egymásra, mint „ezek a mai felnőttek”.

Mert válságból, recesszióból, gazdasági kátyúból ki lehet jutni. Mikor? Mekkora áldozatokkal? Nem tudjuk. De ha van valami s valaki, ami és aki át tudja vinni az időtálló, legfontosabb értékeket a „tulsó partra”, akkor az a valami a kultúra és az a valaki a gyerek. S akik erről oly gyakran elfelejtkeznek, azoknak szerettünk volna a kunhegyesi példával „injekciót” adni reményből és örömből.

Ezt meséltem el Laci barátomnak is a telefonba.

Előd Nóra

Gyermekszínházi tábor Zamárdi, 1993 nyara

Rangjuk-nevük volt valaha a Pest megyei gyermekszínházi táboroknak — magam csak hírüket hallottam. A műfaj több évig tartó pangása során a táborok folyamatossága is megtört. Az utóbbi néhány évben azonban soha nem látott színvonalat ért el, „divatba jött” Pest megyében a drámapedagógia és a gyermekszínházi tábor.

Tábori napló

Augusztus 6-án hetvenöt gyerek és tizenhárom szakmai vezető, illetve — amúgy gyermekszínházzal foglalkozó — kísérő pedagógus és főiskolás indult útnak zamárdiba, hogy a Pest Megyei Gyermek és Ifjúsági Alapítvány tá-

borában csodákat műveljen és csodák részese legyen. A budakesziek huszonöt fős, saját vezetőikkel érkező csoportját leszámítva a többiek a Keleti pályaudvaron ismerkedtek meg egymással és szakmai vezetőikkel. Nyolc nap múlva a közös művészi alkotás élménye, egy-egy produkció közös megalkotásának öröme-keserve fűzte össze a hat és tizenhat év közötti gyerekeket és alkalmi vezetőiket.

Elég felidézni a tábor eseményeit nap nap után.

Első nap: összeáll négy „társulat”. Táborút mellett ismerkedési játékok.

Második nap: Pest megyei művészeti bemutató a zamárdi művelődési házban. A Budakeszi Színjátszók Csillagok közt fényességes csillag címmel bemutatják országos sikert aratott Szent László-legenda feldolgozásukat, majd Jancsó Sarolta színművész, az egyik szakmai csoport vezetője reneszánsz versösszeállítás ad elő a budakeszi zenei közreműködésével, végül a dabasi néptáncosok tartanak fergeteges sikerű bemutatót. A műsort a tábor lakóin kívül közel száz zamárdi lakos és nyaraló tekintette meg.

Harmadik nap: kínai gyerekművészek delegációja érkezett a táborba. Igen színvonalas és egzotikus bemutatójukat a mieink rögtönzött műsorral viszonyították.

Negyedik nap: tábori Ki mit tud? Mókának szántuk — komoly művészi élmények részesei lettünk. Majd háromórás műsor kerekedett, melyben az inárcsiak egy-egy versmondása, a budakeszi zenélése és komédizása (nem szoktak!), a váchartyányi gyerekek paródiái és még sok más produkció avatta emlékezetessé ezt az estét is.

Ötödik nap: átlag tíz óra lázas próba. Este „lazítás” — disco, fürdés stb.

Hatodik nap: a főpróbák napja. Este a kisebbeknek korai takaródó (a csillaghullások éjszakája ellenére), a felnőtteknek és a nagyobbaknak T.I.E. (Theater In Education — Színház az oktatásban), azaz szakmai bemutató és foglalkozás Lukács László vezetésével. Utána (éjjel 3-ig) a főpróbákról készült videofelvételek megtekintése és értékelése.

A hetedik napon megpihent?

Hetedik nap: kemény „munkanap”, az előző napi tanulságok hasznosítása.

Nyolcadik nap: a nagy nap! Délelőtt utolsó simítások, majd délután a művelődési házban a helyiek, a látogatóba érkezett szülők és legfőként egymás élénk érdeklődé-

se mellett a csoportok — a nyilvánosság teljes kockázatát vállalva — bemutatták, hogy mit alkottak egy hét alatt. Bekövetkezett a bevezetőben már említett csoda. Művészileg érvényes, értékes, kiérlelt gyermekszínjátzó produkciók születtek.

A budakeszi csoportja két, újformai megoldásokat kereső mesejátékot is készített Lukács László, illetve Bezeczi Erzsébet vezetésével. Jancsó Sarolta alkalmi csoportjával Lázár Ervin meséinek füzérét állította színpadra, míg Túróczy Ildikó és Homer László (a váchartyányi, illetve a bernecebaráti művelődési ház dolgozói, megyei döntőig jutott produkciók rendezői) Arany János Fülemüléjét alkalmazták és állították színpadra. A nagy sikerű bemutatók sorát a dabasi táncosok — szintén a táborban betanult — számának bemutatója zárta. Egy bemutató estére maradt. Kis Tibor (a Fóti Gyermekváros színjátszóinak vezetője) Golding Legyek ura című regényéből készített drámai erejű keresztmetszetet, melyet késő este, természetes környezetben, tűz fénye mellett, a tábor területén játszottak el.

Viszontlátásra '94 nyarán!

Az éjszakába nyúló záró táborünnéla gyerekek, a különböző „jótetteik” — például a Ki mit tud?-on nyújtott teljesítményük — elismeréseként kapott zsetonok felhasználásával, licit útján produkciót (vagy valami „marhaságot”) kérhettek rendezőiktől, és a tábor életében nélkülözhetetlen segítséget nyújtó pedagógusoktól. Nagy móka volt, felszabadult, vidám hangulatban búcsúztattuk a gyerekszínjátzó tábor.

Kilencedik nap: kora reggel indulás haza. Nincs mit csodálkozni azon, hogy mindnyájan a „vizontlátásra 1994 nyarán” köszönéssel búcsúztunk egymástól.

Nagy András László

ORGYET '93 BAKONYOSZLOP

1993. július 16-24.

A Marczibányi Téri Művelődési Központban működő Budapesti Drámapedagógiai Központ harmadik alkalommal hirdette meg az Országos Gyermekszínjátzó Tábor, mely idén a festői környezetű Bakonyban került megrendezésre.

Ismét sokan jöttek el: 55 színjátszó gyermek érkezett az ország más-más pontjáról. Sokan közülük már visszatérő táborzók.

A tábor szakmai programjának alapvető formái már a korábbi táborozások alatt kialakultak. Naponta 5-6 óra időtartamban foglalkozások zajlanak, ahol kisebb, 10-12 fős csoportok vezető drámapedagógusok, gyermekszínjátzó rendezők irányításával dolgoznak. Az idei táborban Lukács László, Majsai László, Szakall Judit és Tóth Zoltán vezette a csoportokat. A foglalkozások keretében nagy hangsúlyt kapott a személyiségformálás, közösségépítés, az utolsó napokban készültek el azok a kis elő-

adások, melyeket a falu közönsége és egymás előtt mutattak be a gyerekek.

Nagyon lendített a gyermekszínjátzó tábor életén, hogy a művelődési központ kézműves táborának résztvevőivel együtt töltötte a napokat. Kölcsönösen részt vettek egymás foglalkozásain és a szabadidős rendezvényeken is együtt játszottak.

A táj adta fantasztikus lehetőségek, annak szépsége és gazdagsága mindenkit megragadott. A cseszneki várba épített, egy egész délutánt betöltő várjáték, a tábor körülvevő parkban zajló szabadtéri foglalkozások (Ki mit tud?, táncház, éjszakai állatjáték stb.) mind hozzájárultak az emelkedett hangulathoz.

A tábor sikerét bizonyította, hogy októberben a tábor résztvevői újra összejöttek egy kis játékra, beszélgetésre. A találkozások folytatását kérték a gyerekek.

Németh Katalin